

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Icilini miseria & mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

CAPVT II.

ICILINI ET ALBERICI, DVORVM FRATRVM, EXEMPLO OSTENDITVR, QVAM IVSTVS SIT DEVS, QVANDO ETIAM GRAVISSIMAS MORTALIBVS GLADES IMMITTIT.

I.
CVLPA CVL-
PAM NON AG-
NOCENTIVM.
Carol. Sigon.
An. 1259. &
1300. lib. 19.
de regno Ita-
liae.

Ierem. 31. 29.

Narrat.

Prov. 18. 17.

II.
ICILINI MISER-
IA ET MORIS,

MALA belli, ad quae auertenda, tam seueri exempli poenitentiam nos Itali docuerunt, vniuersim, aut in genere dumtaxat commemorauimus. Nunc ex eodem authore Carolo Sigonio vnus familiae cladem particularem audiemus, ex qua non solum, velut ex vngue leonem, licebit torius belli calamitatem aestimare; verum etiam manifeste perspicietur, tam necessariam nos habere causam ad poenitentiam confugiendi, quam iustam Deus habet, nos impoenitentes eiusmodi bellicis miserijs affligendi. Erunt enim multi, qui ardentem illam Italorum pietatem, ad diuinam iram restringendam, flagellaque auertenda vehementer laudent, sed non imitentur, eo quod se existiment, esse innocentes, & cum Iudaeis dicant: *Patres comederunt unam acerbam, & dentes filiorum obstupuerunt;* aut cum Poeta: *Quidquid committunt reges, plebuntur Achini.* Plurimi enim sunt, qui nihil belli poenae dignum putant a se commissum, & omnia in reges, principesque reijciunt. Quare non magnopere curant de poenitentia agenda, cum in se nihil reperiant poenitendum. Quod sane etiam dicere potuisset illa multitudo flagellantium se se Itolorum, (in qua vtrique multi innocentes, immo & pueri, & puellae fuerunt, quae nescierunt adhuc, quid sit peccare) sed non dixit; non dixerunt Niniuitae, non tres pueri in Babylonica fornace: quia optimi quique, praeter animi demissione, non se se solent excusare, more superbiorum, qui vbi que se iudicant esse innocentes, etiam cum maxime peccauerunt. *At iustus, prior est accusator sui.* Sed ad historiam veniamus.

Narrat igitur Carolus Sigonius, in illa turbidissima Italiae tempestate, praecipuae familiae fuisse duos fratres *Icilinum & Albericum a Romano*, (cuius gentis potentissima ea erat vis, ut facile impetivimus

imperium consecuta Lombardia fuisset, nisi ei summa diligentia fuisset occursum) post diurnam felicitatem, post multos aduersariorum fatigatos, in hanc fortunam incidisse. Icilinus, cum ei Gulielmus Surefinus Mediolani dominatum promississet, delectu ex suis & Germanis habito, Brixia mouit. Sed à Martino Turriano circumuentus, cernens se in maximas, quas non putarat, angustias esse compulsus, cum à fronte atq; à tergo ab hostibus urgeretur, & summa conmeatum inopia pressus inter oppida ac flumina hostilia clauderetur, summi proly copiam saepe fecit; quod ubi detrectari de industria vidit, ne ibi fame conficeretur, pontem perrumpere transcundi gratia statuit: atq; eò progressus eius defensores innasit, eosq; vi factu iam propellere insipiebat; cum sagittam ex propugnaculo pontis per balistam emissam in articulum pedis accepit, quod vulnus licet dolorem ingentem inareret, ipse tamen euulso spiculo astute dissimulauit. Ubi verò se per pontem euadere non posse sensit, Casiano, loco sibi, ut à vate quondam acceperat, fatali relicto, Vicomercatum repetijt, atq; ibi amnem ut pridie, vado tranauit. Ceterum Bergomum versus properantem coniurati tandem adepti circumuenerunt, ac praelio decertare coactum. III. Kal. Octobr. vinum in potestatem redegerunt. Hunc verò ubi captum priuatus homo conspexit, adeò iram ex accepta iniuria contractam non tenuit, ut ipsum in caput grauissimè vulnerarit. Inermi inde in tabernaculum Bosonis adducto, vulgò milites ad eum visendum, perinde atq; ad egerium aliquod in terris spectaculum conuolarunt. Non defuere quoque, qui oculos fortuna illius miserabili saturare, ac probra & contumelias ingerendo libidini suae indulgere voluerunt. Quin etiam multi stimulantibus odijs ipsum suis manibus discerpissent, nisi Marchionum eos auctoritas ab eiusmodi temeritate retinisset. Voces tamen multorum mortem crudeli tyranno identidem intentantium sunt audita. Ille inueterim demisso vultu, tristis, elinguis, sine cibo, & sine curatione, totum diem transegit. Inde superueniente nocte à principibus, ut occideretur, Boncinum sub custodia missus est. Ibi curatus, & a Bosone pro officio bonum habere animum iussus, undecim dies mansit, quibus transactis, demum dolore magis animi quàm vulnerum grauitate confectus, sine poenitentia annos LXX. natu decepsit.

Albericus autem, Icilino deleto, parum se tuto esse Tarnisij ratus, in castrum S. Zenonis nuper in finibus Tarnisini ad eiusmodi tempora conditum

III.
ALBERICI
LAMENTA ET